

bejdet for at hjælpe de gamle Pensionister. Som det ogsaa blev bemærket af det ærede Medlem Hr. A. C. Mortensen, har der været Enighed om fra alle Sider, først i Lønningskommissionen og senere i Lønningsudvalget, at der ikke var Mulighed for at gennemføre de Regler, der findes i Lønningsloven af 1919, for de gamle Pensionister, da det vilde frembyde alt for mange Vanskeligheder. Man har derfor søgt at komme dem til Hjælp paa anden Maade, f. Eks. ved at tilstaa dem et procentvis Tillæg til deres Pension og for de ganske smaa Pensioners og Understøttelsers Vedkommende at forhøje Pensionen eller Understøttelsen til et Mindstebeløb, der er blevet forhøjet flere Gange, først til 300 Kr., derefter til 400 Kr. og endelig ved Loven af 1923 til 500 Kr. Dette Beløb skulde de mindste Pensioner forhøjes til, saafremt de ikke vilde naa op dertil gennem de procentvise Tillæg, som den Gang blev sat til 35 pCt. af Pensioner under 840 Kr. og 30 pCt. af Pensioner over 840 Kr. Tillige er Understøttelsen til forældreløse Børn af Pensionister blevet forhøjet flere Gange.

Det foreliggende Lovforslag bygger ikke paa det samme Princip som Loven af 1923, idet man gaar ud fra, at det er umuligt at fortsætte med bestemte Forhøjelser af de gamle Portioner. Det skal derfor nu overlades til Ministeren at fastsætte Tilskud til de Pensionister, der er pensioneret før 1919, og Beløbenes Størrelse kan variere fra 108 Kr. til 600 Kr., i visse Tilfælde indtil 1 008 Kr. Ministeren vil altsaa faa et meget vidt Spillerum for sine Afgørelser. De Tabeller og Udregninger, der følger med Lovforslaget, omfatter kun de Personer, der er blevet pensioneret før 1913, altsaa ikke dem, der er kommet til fra 1913 til 1919, og af den Betænkning, som det sidste Efteraar nedsatte Udvalg har afgivet, fremgaar det, at mange af de omhandlede Pensionisters Pension ikke paa langt nær kommer op paa Højde med de Pensioner, der ydes efter den nye Lønningslov, og vi har ikke noget Materiale, der viser, hvorledes Forholdene er for de Pensionister, der er kommet til i Tidsrummet fra 1913 til 1919.

Lovforslaget omfatter i Modsætning til Loven af 1923 ogsaa de sønderjydske Pensionister, og det fremgaar tydeligt heraf og ogsaa af de ledsagende Beregninger, at de Anker er ganske uberettigede, som er blevet fremsat mod Pensionsreglerne, idet det er blevet udtalt, at de sønderjydske Pensionister var blevet forfordelt. Man maa tværtimod indrømme, naar man læser Materialet igennem, at Pensionisterne fra de sønderjydske Landsdele bliver betydelig gunstigere

stillet end Pensionisterne fra det øvrige Land, saa der har ikke været nogen som helst Anledning til at anke over, at vi ikke skulde have behandlet dem lige saa kulant som Pensionisterne fra det gamle Land. Selvfølgelig kan det ogsaa træffe, at enkelte Forhold blandt de sønderjydske Tjenestemænd kan begrunde Klager, og et saadant Forhold maa jo saa vel som alle andre Forhold af den Art tages under Overvejelse under de Forhandlinger, der, som jeg haaber, vil finde Sted i Lønningsudvalget.

Naar man læser Tabellerne igennem, vil man lægge Mærke til en Ting, som i alt Fald jeg har hæftet mig ved, nemlig de forskellige Pensionisters Alder. Det viser sig, at de har en ganske høj Levealder, idet ca. en Fjerdedel af samtlige her omtalte Pensionister er over 80 Aar og over to Trediede er over 70 Aar. Dette er for saa vidt glædeligt, som det jo viser, at Tjenestemændene, hvad man ofte hører sige, ikke bliver saa anstrengt under deres Tjenestetid, at ikke alene deres Arbejdsevne, men ogsaa deres Levealder bliver nedsat.

Ministeren faar altsaa efter Lovforslaget Ret til at yde disse Pensionister et personligt Tillæg fra 108 Kr. og eventuelt helt op til 1 008 Kr., og Ministeren staar for saa vidt ganske frit, naar det efter Ministeriets Undersøgelse har vist sig berettiget at yde et Tillæg. Et saa vidt Spillerum mener jeg ikke, Rigsdagen saadan uden videre kan give Tilslutning til, da det kan komme til at betyde meget store Udgifter for Statskassen. Den højtærede Minister har slet ikke opgjort noget om, hvad denne Lovs Udførelse i Praksis vil koste, men maaske han slutter sig til, hvad Udvalget i sin Betænkning har opgjort det til, eller rettere sagt har anslaaet det til, nemlig 1 Mill. Kr. aarlig. Men dette er jo kun et løst Overslag, for man kan simpelt hen ikke overse, hvad en saadan Lov vil komme til at koste, i Særdeleshed naar det som her overlades til Ministeren at give disse Tilskud, efter som han mener, det er berettiget, og jeg vil være tilbøjelig til at tro, at det vil blive ganske betydelig dyrere end her anslaaet, for naar vi har, saa vidt jeg husker, op imod en Snes Tusinde Pensionister eller Personer, som omfattes af disse Regler, fra den tidligere Lov, skal ikke saa forfærdelig mange af dem have dette forøgede Tillæg, før man kommer op paa en Million, jeg vil endog snarere antage det dobbelte.

Naar jeg derfor skal udtale min og mit Partis Stilling til dette Lovforslag, er det